

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/14/2017
Identifikačné číslo spisu: 1214219486
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1214219486.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci v prospech oprávneného: PAROPLYN HOLDINGS LIMITED, so sídlom Agias Fylaxeos & Polygnostou 212,C & I CENTER BUILDING, Floor 2, Limassol, Cyperská republika, reg. č.: ?? 113 741, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri, s. r. o., so sídlom Einsteinova 25, Digital Park II, Bratislava, IČO: 36 861 154, proti povinnému Bratislavská teplárenská, a. s., so sídlom Bajkalská 21/A, Bratislava, IČO: 35 823 542, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou Tomášek & partners, s. r. o., so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, IČO: 36 858 811, o vymoženie 9.432.475,56 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/3637/2014, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2016, č. k. 21CoE/284/2016-795, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného o d m i e t a .

Oprávnený m á voči povinnému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) uznesením z 12. apríla 2016, č. k. 39Er/3637/2014-685, v spojení s opravným uznesením z 22. apríla 2016, č. k. 39Er/3637/2014-686, podľa § 109 ods. 1 písm. b/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), prerušil exekučné konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o návrhu na začatie konania o súlade ustanovení § 28a a § 38ab zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení zákona č. 439/2015 Z.z. v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), ako aj s čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru.

2. Na odvolanie povinného Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 25. októbra 2016, sp. zn. 21CoE/284/2016 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením, ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd mal za to, že pokiaľ sa súd prvej inštancie domnieva, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s Ústavou a rozhodol sa podať návrh na začatie

konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 144 ods. 2 Ústavou, v spojení s čl. 125 ods. 1 Ústavou a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., správne rozhodol, keď exekučné konanie prerušil do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)]. Dovolateľ poukázal na to, že 31. decembra 2015 podal návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, ktorým sa domáhal zastavenia exekúcie v časti, v ktorej exekúcia postihuje jeho majetok nepodliehajúci exekúcii podľa § 28a a 38ab zákona o tepelnej energetike. O týchto ustanoveniach sa súd prvej inštancie domnieval, že sú v rozpore s Ústavou a Dohovorom a preto podal návrh na Ústavný súd na začatie konania o súlade týchto predpisov s Ústavou a Dohovorom, pričom konanie prerušil predtým, než rozhodol o čiastočnom zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku. Dôvodnosť dovolania dovolateľ odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože súd prvej inštancie a odvolací súd pri rozhodovaní o prerušení exekučného konania zhodne vychádzali z nesprávneho právneho názoru, že v prípade, ak súd dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, na základe ktorého niektoré zložky majetku povinného nepodliehajú exekúcii, je v rozpore s Ústavou alebo Dohovorom, exekučné konanie možno prerušiť bez toho, aby vykonal také opatrenia, aby povinný nemusel v rozpore s účinnou právnou úpravou trpieť úkony zabezpečujúce jeho majetok. Tento právny názor, z ktorého súdy vychádzali pri rozhodovaní o prerušení exekučného konania je nesprávny, pretože prerušením konania bez prijatia adekvátnych opatrení je povinný nútený, aby po dobu prerušenia exekučného konania trpel úkony zabezpečujúce jeho majetok, ktorý podľa platnej účinnej právnej úpravy nepodlieha exekúcii, čo je v rozpore s princípom primeranosti exekúcie, práva povinného na pokojné užívanie majetku podľa ust. čl. 20 ods. 1 Ústavy a práva povinného na spravodlivé súdne konanie podľa ust § 46 ods. 1 Ústavy. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie povinného ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podal včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) dovolateľ zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie rozhodnutia podľa ust. § 451 ods. 3 C. s. p. dovolací súd uvádza v nasledovných bodoch:

6. V predloženej veci podal povinný dovolanie elektronicky bez autorizácie 24. januára 2017, pričom toto podanie doplnil v listinnej podobe osobne na súde prvej inštancie 25. januára 2017, t. j. pred nadobudnutím účinnosti novely Exekučného poriadku, ktorá v ust. § 200 ods. 4 výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, uskutočnenej zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. apríla 2017. Z prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 Exekučného poriadku zároveň vyplýva, že exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa (až na určité výnimky konkretizované v ustanoveniach § 243i až § 243k) dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Exekučné konanie sa v predloženej veci začalo 7. augusta 2014 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (v zmysle § 36 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017). Predmetné exekučné konanie treba preto dokončiť podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017. Jej súčasťou sú ustanovenia § 9a a § 9b Exekučného poriadku, upravujúce použitie ustanovení C. s. p. v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia C. s. p. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak. Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva potreba primeranej aplikácie ustanovení C. s. p. v exekučnom konaní.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a procesné účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nemá byť „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

8. Najvyšší súd vo viacerých v rozhodnutiach vydaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

9. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého zo samej (výnimočnej) podstaty každého mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnou úpravu stanovujúcu podmienky, za ktorých je prípustné prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia súdu, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

10. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva C. s. p. podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. (uznesenie najvyššieho súdu 3ECdo/154/2013 z 26. mája 2015)

11. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Koncepcia prípustnosti dovolania podľa Civilného sporového poriadku je založená na úlohách, ktoré má dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok plniť. Je postavená na preskúmaní rozhodnutí z dôvodu nápravy závažných procesných pochybení (§ 420) a v záujme riešenia otázok zásadného právneho významu a zjednocovania judikatúry (§ 421 ods. 1).

13. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

14. Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry je podstatným prvkom naplňania princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p., pričom táto úloha prináleží najvyššiemu súdu, ktorému povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vyplýva aj z ust. § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch.

15. Spoločným kvalifikačným pravidlom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je zásadný právny význam otázky riešenej odvolacím súdom. Aj v súčasnosti je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011).

16. Podľa § 421 ods. 2 C. s. p., dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

17. Z ustanovenia § 421 ods. 2 C. s. p., ktoré negatívne vymedzuje prípustnosť dovolania, je možné vyvodit' jasný úmysel zákonodarcu obmedziť dovolací prieskum uznesení odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia. Z obsahu ustanovenia § 357 C. s. p. je zrejmé, že ide v zásade o uznesenia, ktorými súd prvej inštancie rozhoduje o procesných otázkach, ktoré súd vydá bez toho, aby spor vecne prejednal a preto je preskúmanie týchto rozhodnutí dovolacím súdom logicky vylúčené. Od účinnosti Civilného sporového poriadku tak možno s úspechom podať dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia len proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia (§ 357 písm. o/ C. s. p.). Dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia proti inému uzneseniu odvolacieho súdu (vydanému podľa C. s. p.), tak musí byť dovolacím súdom ako neprípustné odmietnuté, pretože právne otázky riešené v procesných rozhodnutiach nespĺňajú kritérium zásadného právneho významu.

18. V prejednávanvej veci súd prvej inštancie uznesením rozhodol o prerušení exekučného konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta O. s. p. Proti tomuto uzneseniu podal za účinnosti O. s. p. povinný odvolanie. Odvolací súd, rozhodujúci už za účinnosti C. s. p., v súlade s výnimkou z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných predpisov (§ 470 ods. 2 C. s. p.), prípustnosť odvolania povinného posudzoval podľa ustanovení O. s. p. a uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

19. Ustanovenie § 357 písm. n/ C. s. p. vymedzuje prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania v dvoch prípadoch. Prvým je prerušenie konania, ak rozhodnutie súdu závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť (§ 162 ods. 1 písm. a/) a druhým je prerušenie konania, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet (§ 164). Ostatné uznesenia o prerušení konania (vrátane uznesenia o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ktoré je obsahovo totožné s prerušením konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta O. s. p.), sú z dovolacieho prieskumu vylúčené. Nemožno preto dospieť k záveru o prípustnosti dovolania proti takému uzneseniu, proti ktorému zákon nepripúšťa ani odvolanie.

20. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo v prejednávanvej veci vydané ešte za

účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd v tomto smere uvádza, že ani podľa úpravy O. s. p. by dovolanie prípustné nebolo. Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., pričom odsek 3 uvedeného ustanovenia prípustnosť dovolania proti uzneseniu o prerušení alebo neprerušení konania výslovne vylučoval. Dovolanie by nebolo prípustné ani podľa § 237 ods. 1 O. s. p., pretože ide o rozhodnutie vydané v rámci exekučného konania (§ 237 ods. 2 O. s. p.).

21. Prípustením dovolania v prejednávanej veci by vzhľadom k povahe napadnutého uznesenia nebol naplnený ani účel dovolania spočívajúci v riešení otázok zásadného právneho významu. Akceptáciou záveru o prípustnosti dovolania proti takému rozhodnutiu, proti ktorému predchádzajúca právna úprava (O. s. p.) nepripúšťala dovolanie a súčasná právna úprava (C. s. p.) neumožňuje ani jeho preskúmanie odvolacím súdom, by tak došlo k neprípustne rozširujúcej interpretácii relevantných ustanovení upravujúcich prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

22. V tomto prípade možno tiež primerane aplikovať závery rozhodnutia najvyššieho súdu z 25. júla 2017, sp. zn. 4Obdo/18/2017, v zmysle ktorého by „prípadný opačný výklad prípustnosti dovolania v konkrétnom, i jemu podobných prípadoch, predstavoval neprimerané zvýhodnenie (v zmysle umožnenia ich prípustnosti) druhov konaní vykazujúcich podobné skutkové znaky (rozhodnuté za O. s. p., dovolanie podané podľa 421 C. s. p.) pred inými, typovo a druhovo zhodnými konaniami, nespĺňajúcimi však uvedené skutkové znaky spojené so zmenou právnej úpravy a okamžitou aplikabilitou ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky konania, aj tie, ktoré boli začaté a prípadne i rozhodnuté podľa Občianskeho súdneho poriadku. Takýto úmysel zákonodarcu a účel novej právnej úpravy bez pochyby nie je možné vyabstrahovať ako zo samotného textu zákona, ani dôvodovej správy, ani odbornej právnickej literatúry.“

23. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie povinného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

24. Dovolací súd nad rámec vyššie uvedených dôvodov považuje za potrebné poukázať aj na nedostatky dovolania spočívajúce v nesprávnom vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p.

25. Podľa § 432 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (ods. 1) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (ods. 2).

26. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Z o zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie konkrétnej právnej otázky teda môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak jej riešenie bolo rozhodujúce pre výrok napádaného rozhodnutia. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

27. V danej veci povinný prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Z dôvodov uvedených v dovolaní je zrejmé, že povinný odvolaciemu súdu, ale najmä súdu prvej inštancie, vytýka nerozhodnutie (absenciu rozhodnutia) o čiastočnom zastavení exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku pred rozhodnutím o prerušení exekučného konania, resp. neprijatie takých opatrení, aby povinný nemusel trpieť úkony zabezpečujúce jeho majetok.

28. Rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. aj súdu prvej inštancie nebolo založené na právnej otázke, ktorú povinný formuloval v dovolaní a táto otázka ani nemala pre rozhodnutie súdov nižších inštancií o prerušení exekučného konania význam. Nižšie súdy sa vo svojich rozhodnutiach zaoberali predovšetkým otázkou prípustnosti prerušenia exekučného konania a posúdením súladu ust. § 28a a § 38ab zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike s ústavou. Dovolateľ v podstate namietal nesprávnosť procesného postupu súdov, čo však nie je relevantný dovolací dôvod pri dovolaní prípustnom podľa ust. § 421ods. 1 C. s. p.

29. Preto pokiaľ by aj dovolanie povinného bolo procesne prípustné, uvedený nedostatok, spočívajúci v nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p., by mal za následok odmietnutie jeho dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania oprávneného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.